

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ 21.

ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΣ ΤΩΝ ΑΓΓΕΛΙΩΝ.

ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ.

ΣΥΝΟΨΙΣ ΤΩΝ ΕΜΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ.

Αποφάσεις — 1) 'Αναίρεσις τῆς ἀπὸ 5 Ἰουνίου 1837 καὶ ὑπ' ἀριθ. 35 ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθήναις συνεδρῶν — 2) 'Αναίρεσις τῆς ἀπὸ 21 Νοεμβρίου 1836 ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθήναις πλημμελειοδικῶν. — 3) Ἀπόρριψις τῆς περὶ ἀπαρადέκτου ἐνστάσεως τοῦ παρὰ τῷ Ἀρείῳ Πάγι εἰσαγγελίας, καὶ τῆς ἀναίρεσως αἰτήσεως τοῦ Κ. Βενέτη καὶ Νέσσου Νικοφτέρη. — 4) 'Αναίρεσις τῆς ἀπὸ 2 Ἰουνίου ε. ε. καὶ ὑπ' ἀριθ. 109 βουλευμάτος τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν.

(Ἀπόφ. ποιν. ῥλγ'). (Ἀριθ. πρωτοκολ. 336).

1)

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ,

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Ἰ. Σωμάκη, Δ. Γ. Φέδερ, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, καὶ τῶν παρέδρων Γ. Ἀφθονίδου καὶ Δ. Ν. Φωτίλα, ἀναπληρουμένων τοὺς ἀρεοπ. Κ. Κ. Δ. Ραζῆν καὶ Ἰ. Γ. Τυπάλδου, ἀπόντας, καὶ παρόντων τοῦ ἀντεισαγγελέως Κ. Α. Μελά καὶ τοῦ γραμμ. Γ. Κ. Ἰσχυομάγου.

Συνελθὼν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 28 τοῦ ἐνεστῶτος μηνὸς διὰ τὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναίρεσως.

Ὁ Κωνσταντῖνος Κεμπάπης ἐκατηγορήθη ἐνώπιον τῶν ἐν Ἀθήναις συνεδρῶν, ὅτι τὴν νύκτα τῆς 27 πρὸς τὴν 28 αὐγούστου 1836 ἐκλεψεν ἀπὸ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 109 μαγαζεῖον, κείμενον ἐν Ἀθήναις, ἐν διατάκκιον τοῦ ἐξ-
 Ἀμφίσσης Θεοδώρου Βερζάκη, περιέχον τρεῖς χιλιάδας δραχμῶν εἰς διάφορα νομίσματα καὶ μούχα τινα. Τὸ δικαστῆρ. τῶν συνεδρῶν λαβὼν ὑπ' ὄψιν τὴν ἐτυμηγορίαν τῶν ἐνόρκων κατεδίκασε διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 35 ἀποφάσεώς του τὸν ἐρμημένον κατηγορούμενον Κωνσταντῖνον Κεμπάπην εἰς πέντε ἐτῶν εἰρκτὴν καὶ εἰς τὴν ἀπόδοσιν τῶν κλαπέντων, δυνάμει τοῦ ἀρθ. 374 τοῦ ποιν. νόμου τῶν ἀρθ. 82, 83 καὶ 85 τῆς ποιν. δικονομ. καὶ τοῦ 379 τῆς παλ. δικον. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης τῶν συνεδρῶν ἐζήτησεν ὁ καταδικασθεὶς τὴν ἀναίρεσιν διὰ τοὺς λόγους. α'. Ὅτι δὲν ἐκοινοποιήθη εἰς αὐτὸν ἐγκαίρως τὸ τῆς ἀναπομπῆς βούλευμα τῶν πλημμ. καί β'. Ὅτι δὲν ἐκοινοποιήθη οὐδόπως μηδὲ τὸ κατὰ συνέπειαν ἀναπομπῆς ἐκδοθέν βούλευμα τῶν ἐφετῶν περὶ ἀναπομπῆς εἰς τὸ ἀκροατήριον.

Ἀκοῦσαν τὴν ἐκθεσιν τοῦ ἀρεοπαγ. Κ. Α. Γ. Φέδερ, τὸν πληρεξούσιον τοῦ ἀναίρεσειόντος Σ. Πήλληκα δικηγόρον, παρητήθησαν ἀπὸ τὸν πρῶτον λόγον ἀναίρεσως ὡς μὴ ἀληθῆ, καὶ τὸν ἀντεισαγγελέα.

Σμερβὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ κατὰ τὰ ἀρ. 274 καὶ 275 τῆς ποιν. δικον. ἡ παράδοσις τοῦ περὶ ἀναπομπῆς βουλευμάτος, διὰ τὰ ἐγγ. νόμιμον κράτος, πρέπει νὰ γείνη εἰς τὸν κατηγορούμενον ὀκτὼ τουλάχιστον ἡμέρας πρὸ τῆς εἰς συζήτησιν τῆς υποθέσεως ὀρισμένης δικασίμου ἡμέρας, ἡ δὲ μὴ τήρησις τῆς προθεσμίας ταύτης εἶναι λόγος ἀναίρεσως, κατὰ τὴν ρητὴν διάταξιν τοῦ §. 2 τοῦ ἀρθ. 458 τῆς ποιν. δικονομίας. Ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου τὸ ὑπ' ἀριθ. 103 ἐκτὸ 6 Μαΐου 1837 βούλευμα τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν τὸ ὁποῖον τροπολοῖσεν τὸ ὑπ' ἀριθ. 391 βούλευμα τῶν ἐν Ἀθήναις πλημμ. ἀποτελεῖ τὴν βλάσιν τῆς ἐνώπιον τοῦ κακουργιοδικείου κατηγορίας καὶ συζήτησεως, δὲν ἐπιδόθη εἰς τὸν κατηγορούμενον, ἐπομένως παρεβιάσθησαν τὰ ἄνω ρηθέντα ἀρθ. τῆς ποιν. δικονομ. διαταγαμένα ἐπὶ ποινῇ ἀκυρώσεως.

Διὰ ταῦτα ἀναίρει τὴν ἀπὸ 5 Ἰουνίου 1837 καὶ ὑπ' ἀριθ. 35 ἀπόφασιν τῶν ἐν Ἀθήναις συνεδρῶν, παρὰπέμπει τὴν ὑπόθεσιν εἰς τὸ κατὰ τὴν περιφέρειαν τῶν ἐν Ναυπλίῳ ἐφετῶν συστηθῆσόμενον δικαστήριον τῶν κακουργιοδικῶν, ἀποφασίζει τὰ ἐξοδα τῆς παρούσης δίκης νὰ λογιθῶσιν εἰς τὸ βάρος τοῦ δημοσίου καὶ διατάττει νὰ γραφῆ ἡ παρούσα ἀπόφασις εἰς τὸ περιθώριον τοῦ πρωτοτύπου τῆς ἀναίρεθείσης, καὶ νὰ δημοσιευθῆ διὰ τῆς ἐφημερίδος τῶν Ἀγγελιῶν.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν εἰκοστὴν ὀκτώδην Ἰουνίου τοῦ 1837 ἔτους.

Ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις τὴν 12 Ἰουλίου 1837

(Ἀπόφ. Ποιν. ῥλγ'). (Ἀριθ. Πρωτοκ. 390).

2)

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ,

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Ἰ. Α. Σωμάκη, Δ. Γ. Φέδερ, Δ. Μανούση, Δ. Α. Γ. Τυπάλδου, καὶ τῶν παρέδρων Κ. Κ. Γ. Ἀφθονίδου, καὶ Δ. Ν. Φωτίλα ἀναπληρουμένων τοὺς ἀπόντας δικαστῆς Κ. Κ. Δ. Σκορδίλην καὶ Δ. Ραζῆν, καὶ παρόντων

των του αντεισαγγελέως Κ. Α. Μελά και του γραμματέως Γ. Κ. Ισχυρομάχου.

Συνελθόν εις δημοσίαν συνεδρίασιν την 12 του ενεστώτος μηνός δια να δικάση την εξής αίτησιν αναίρεσεως

Ο Γεώργιος Αθανασίου εκατηγόρησεν ενώπιον των εν Αθήναις πλημμελειοδικών τον υπευθυνον συντάκτην της εφημερίδος της Αθηναίς ενεκα υβριων εμπειρογόμενων εις τους 383, 384 και 385 αριθμούς της ρηθείσης εφημερίδος, και εξήτησε να κηρυχθή ένοχος ο ρηθείς συντάκτης επί παραβάσει του 336 άρθ. του ποιν. νόμου. Το δικαστήριον των πλημμελειοδικών δια της υπ' αριθ. 107 αποφάσεώς του κατεδίκασε τον κατηγορηθέντα ως ένοχον προσβολής της τιμής επί παραβάσει του 690 άρθ. του ποιν. νόμου, εις δεκαπέντε δραχ. πρόστιμον. Της αποφάσεως ταύτης των πλημμελειοδικών εξήτησεν ο ιδιώτης κατήγορος την αναίρεσιν α'. Δι' εσφαλμένην εφαρμογήν του 690 άρθ. του ποιν. νόμου, διότι 1. Το άρθ. τουτο δέν αναφέρεται εις τας δημοσίας δια του τύπου γυνομένης υβρις· 2. Δέν περιλαμβάνει τας υβρεις εκείνας, αι οποιαι αποτεινόνται εις πρόσωπα ανωτέρας τάξεως εν τη κοινωνία· 3. Δέν ανάγεται εις τας υβρεις, αι οποιαι κινούν την περιέργειαν του κοινου· 4. Δέν αναφέρεται εις τας υβρεις εκείνας αι οποιαι εμπιριέχουν εκφραλιστικάς εκφράσεις αποτεινομένης εις τα έργα του επαγγέλματος του υβριζομένου και β'. δια παραβίασιν των άρθ. 396 και 397 της ποιν. δικον. διότι το διατακτικόν της περι ένοχης αποφάσεως είναι ατελές, λέγον ότι κηρύττει τον συντάκτην της εφημερίδος ένοχον προσβολής τιμής επί παραβάσει του άρθ. 690 του ποιν. νόμου.

Ακούσαν την εκθεσιν του άρουπαγίτου Κ. Α. Γ. Φέδερ τον αναηρεσειέντα και τον δικηγόρον Η. Αργυρόπουλον συνήγορον του αναηρεσθλήτου, παρόντος, και τον αντεισαγγελέα·

Σχεσθέν κατά τον νόμον.

Επειδή το διατακτικόν μέρος της αποφάσεως του πλημμελειοδικείου δια της οποίας κηρύττεται ένοχος ο έγκαλούμενος ως άπαιτελουν την θάσιν δια την εφαρμογήν του νόμου, και προσδιορίζον την αξιοποινον πράξιν πρέπει να ληφθή υπ' όψιν καθ' ολοκληρίαν παρὰ του δικαστου, του εφαρμόζοντος τον νόμον, επομένως ουδεμία φράσις αυτού δύναται να θεωρηθή ως περιττή. Επί δε του προκειμένου το διατακτικόν μέρος της περι ένοχης αποφάσεως του πλημμελειοδικου αντί να αναφέρει την πράξιν με μόνα τα συναδεύοντα αυτήν περιστατικά, έσημείωσε το 691 άρθ. του ποιν. νόμου, το όποιον περιέχει πολυ περισσώτερα περιστατικά μη περιεχόμενα εις την προκειμένην όπόθεσιν.

Επομένως το διατακτικόν τουτο κατά την ρηθείσαν έννοιαν αποδίδον εις τον έγκαλούμενον περιστατικά, περι των όποιων ουτε εις την κατηγορίαν ουτε εις τας αιτιολογίας της απεράσεως γίνεται λόγος, καταντὰ αντιφατικόν με

τας αιτιολογίας, το όποιον αποτελεί έλάττωμα ουσιώδες πάσης αποράσεως και λόγον αναίρεσεως δια παραβίασιν του υ υσώδους κατά το άρθ. 407 αριθ. 9 της ποιν. δικονομίας.

Δια ταύτα και λαθόν υπ' όψιν τα άρθ. 496 και 498 της ποιν. δικον. ανοιριτέ την από 21 Νοεμβ. 1836 απόφασιν των εν Αθήναις πλημμελειοδικών, παραπέμπει την ύπόθεσιν εις το έν Σύρω δικαστήριον των πλημμελειοδικών προς ένιν συζήτησιν, καταδικάζει τον αναηρεσθλήτον εις τα έξοδα της παρούσης δίκης, και διατάττει να επιστραφή εις τον αναηρεσειέντα το καταβληθέν πρόστιμον των εκατον δραχμών, να γραφή ή παρούσα άπεφασις εις το περιθώριον του πρωτοτύπου της αναίρεθείσης και να δημοσιευθή δια της εφημερίδος των Αγγελιών δαπάνη του ήτηθέντος.

Εκρίθη και άπεφασίσθη εν Αθήναις την δεκάτην τετάρτην Ιουλίου του 1837 έτους.

Εδημοσιευθή εν Αθήναις την 26 Ιουλίου 1837.

(Άπόφ. ποιν. ρλή). (Αριθ. Πρωτοκόλ. 391).

3)

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ,

Συγκείμενον υπό των δικαστων Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Ι. Αν. Σωμάκη, Δ. Γ. Φέδερ, Θ. Μανούση, Γ. Γ. Τυπάλδου, και των παρέδρων Γ. Αφθονίδου, και Δ. Ν. Φωτίλα, αναπληρούντων τους άπόντας δικαστας Κ. Κ. Σκορδίλην και Δ. Ραζήν και παροντων του εισαγγελέως Κ. Α. Γ. Σούτζου και του γραμματέως Γ. Κ. Ισχυρομάχου.

Συνελθόν εις δημοσίαν συνεδρίασιν την 15 του ενεστώτος μηνός δια να δικάση την εξής αίτησιν αναίρεσεως.

Ο Κωνσταντίνος Βενέτης κάτοικος Λαμίας, κτεμηύθη παρὰ της Ελένης Τσοιτζα ότι μετά του Νάσου Νικοφτήρη και τινων άλλων ήρπασαν βιαώς αποσπώντατες καθ' όδον από τας χείρας των καταμηνωτων το πενταετέ παιδιον θυγάτριον μέν του Βενέτη αλλά διατελουν υπό την κηδεμονίαν της Ελένης Τσοιτζα εις την όποιαν είχεν εμπιστευθή αυτό ή αποθανούσα μήτηρ του και αυτός ο πατήρ Κωνσ. Βενέτης, και ότι προσέτι έπραξαν βιαιοπραγίας κατά των συνοδευόντων το κοράσιον προσώπων. Το συμβούλιον των εν Λαμία πλημμελειοδικών παρέπεμψε τους κατηγορηθέντας δια του υπ' αριθ. 52 βουλεύματός του εις το άκροατήριον των πλημμελειοδικών επί αυτοδικία μετά βιαιοπραγίας εις πρόσωπα και επί κηρία κατά του βουλεύματος τουτου έγεινεν ανακοπή υπό του Κ. Βενέτη και Ν. Φιέρη ήτις απεβρίβθη δια του υπ' αριθ. 112 βουλεύματος του συμβουλίου των εν Αθήναις εφετων του βουλεύματος τουτου των εφετων εξήτησιν οι κατηγορούμενοι την αναίρεσιν δια τους λόγους 1. Οτι παραπεσόντος του περι υιοθεσίας ζητήματος το

πλημμελειοδικεῖον δὲν ἐδύνατο νὰ προσδεύσῃ εἰς τὴν ἐκτίμησιν τοῦ ἀδικήματος καὶ τὸ δικαστήριον τῶν ἐφετῶν στρέψαν τὸν κανόνα τοῦτον κατὰ τοῦ Βενέτου, δὲ ἐδικαίωσεν κατ' οὐδένα τὴν εἰς τὴν δίκην προχώρησιν. 2. Ὅτι αὐτοδικία κατὰ προσώπων δὲν ἐνεργεῖται, καὶ τὸ παιδίον δὲν ἐμπορεῖ νὰ θεωρηθῆ ὡς πρᾶγμα. 3. Ὅτι καὶ ἀναγκαιοφισθῆ τῆς αὐτοδικίας ἢ ὑπαρξίς ἐπὶ προσώπου δὲν δύναται νὰ θεωρηθῆ ὡς πρὸς τρίτον ἀδίκημα τοῦ παιδίου ἢ ἀφίρσεως, ὡς πρὸς τὸ παιδίον δὲ, ὁ νόμος δὲν ὑποθέτει ἐλευθέραν θέλησιν, ἀλλὰ θεωρῆ τὴν θέλησίν του ταυτίζομένην μετὰ τὴν τοῦ πατρὸς.

Ἀκούσαν τὴν ἐκθεσιν τοῦ ἀρειογίτου Κ. Ι. Γ. Τυπάλδου τὸν εἰταγγελέα προτείνοντα ἐνστάσιν ἀπαρδέκτου διὰ τὸν λόγον ὅτι ἐκπροθέσμως ἔγεινεν ἢ περὶ ἀναίρεσεως αἰτήσις δηλαδὴ μετὰ τὴν προθεσμίαν τῶν 24 ὥρων ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως τοῦ βουλεύματος, ἀκούσαν καὶ τὸ δικηγόρον Π. Ἀργυρόπουλον συνήγορον τῶν ἀναίρεσιόντων.

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ὡς πρὸς τὴν περὶ τοῦ ἀπαρδέκτου ἐνστάσιν τοῦ εἰταγγελέως.

Ἐπειδὴ ἡ λογικὴ ἐρμηνεία τοῦ νόμου λαμβάνει γύρων δσάκις ἡ γραμματικὴ ἢ ἡ συνήθης σημασίαι τῶν λέξεων δὲν εἶναι ὁλῶς δι' ὅλου ἀναμφίβολος, καὶ σαφῆς. Ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου ἡ λέξις ἐκδοτὶς βουλεύματος, τὴν ὁποίαν φέρει τὸ 293 ἄρθρον τῆς ποιν. δίκου. οὔτε γραμματικῶς οὔτε κατὰ τὴν συνήθη σημασίαν τῆς δηλοῦ ἀναμφίβως τὴν εἰς τὸ συμβούλιον τῶν πλημμελειοδικῶν σύνταξιν τῆς ἀποφάσεως, ἢ τὴν ἡμερομηνίαν αὐτῆς.

Ἐπειδὴ προσέτι ἀφ' οὗ ἀπᾶξ ὁ νομοθέτης παρεχώρησεν εἰς τοὺς διαδίκους τὸ δικαίωμα νὰ αἰτῶσιν ἀναίρεσιν βουλευμάτων, πρέπει νὰ ὑποτεθῆ ἐξ ἀνάγκης, ὅτι τοὺς ἐχορήγησε καὶ τὰ ἀναγκαῖα εἰς τὴν χρῆσιν τοῦ δικαίωματος τοῦτου μέσα καὶ τότε μόνον ἢ περὶ τῆς ὁ λόγος χρῆσις εἶναι δεκτὴ ὅταν ἡ προθεσμία διὰ τὴν ἀναίρεσιν τῶν βουλευμάτων ἀρχεται νὰ τρέχῃ ὄχι ἀφ' ἧς ἡμέρας ὑπογραφῶσι ταῦτα παρὰ τῶν δικαστῶν ἀλλ' ἀφ' ἧς κοινοποιηθῶσιν εἰς τὰ μέρη. Ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου, κοινοποιηθέντος τοῦ ὑπ' ἀριθ. 112 καὶ ἀπὸ 5 τοῦ παρελθόντος Ἰουνίου βουλεύματος τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν πρὸς τὸν δικηγόρον Π. Ἀργυρόπουλον πληρεξούσιον τοῦ Κ. Βενέτη, καὶ τοῦ Ν. Νικοφτέρη κατὰ τὴν 9 τοῦ αὐτοῦ μηνὸς, ἢ πρὸς ἀναίρεσιν αἰτήσις τοῦ μνημονευθέντος βουλεύματος ἔγινε πρὶν κωλύθῃ ἢ παρὰ τοῦ 263 ἄρθ. τῆς ποιν. δίκου. ὀριζομένη προθεσμία τῶν 24 ὥρων.

Ὡς πρὸς τὸν λόγον τῆς ἀναίρεσεως.

Ἐπειδὴ αὐτοδικία ὑπάρχει δσάκις λαμβάνει μόνος του τὰ δικάια του κατὰ νομιζομένης ἢ ἀληθοῦς ὕδρευσεως, ἢ ἐνεργεῖ αὐτογνωμόνως ἀξίωσιν περὶ δικαίωματος, τὸ ὅποι-

ον ἔχει τῷ ὄντι ἢ ἄλλως ἀντιποιεῖται, ὁ δὲ νόμος δὲν κἀννεὶ διάκρισιν μεταξὺ δικαιωμάτων, ὥστε εἴτε προσωπικόν εἴτε πραγματικόν εἶναι τὸ δικαίωμα, τὸ ὅποιον αὐτογνωμόνως καὶ αὐτοδουλίμως ἐνεργεῖται παρήτιως συμπεριλαμβάνεται εἰς τὴν γενικὴν ἀπαγόρευσιν τοῦ 205 ἄρθ. τοῦ ποιν. νόμου. Ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου ὁ Κωνσ. Βενέτης παραλείψας τὰ τῆς δικαστικῆς ὁδοῦ νόμιμα μέσα τῶν ὁποίων μάλιστα προηγουμένως ἐπεκαλέσθη τὴν ἐνεργεῖαν διὰ νὰ παραλάβῃ εἰς τὴν ἐξουσίαν του τὸ τέκνον του, τὸ ἔλασεν αὐτογνωμόνως καὶ ἐναντίον τῆς θελήσεως τῆς Ἑλένης Τσιτίζα παρὰ τῆ ὁποία διέμεινε λόγφ εἰσποιήσεως, μεταχειρισθεὶς μάλιστα βίαν κατὰ τὸν συνουθεντὸν αὐτο, ὥστε τὸ συμβούλιον τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν ἐφήρμοσε καλῶς τὸ 205 ἄρθ. τοῦ ποιν. νόμου.

Διὰ ταῦτα ἀπορίπτει τὴν περὶ ἀπαρδέκτου ἐνστάσιν τοῦ παρα τῷ Ἀρειῷ Πάφῳ εἰταγγελέως καὶ τὴν ἀναίρεσεως αἰτήσιν τοῦ Κωνσ. Βενέτη καὶ Νάσου Νικοφτέρη, ἧτις ἔγινε κατὰ τὴν ἀπὸ 5 Ἰουνίου καὶ ὑπ' ἀριθ. 112 βουλεύματος τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν καὶ καταδικάζει τοὺς ἀναίρεσιόντας εἰς τὰ δικαστικὰ δικαίωματα τῆς παρουσίας δίκης.

Ἐρρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν δεκάτην ἕκτην Ἰουλίου τοῦ 1837 ἔτους.

Ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις τὴν 26 Ἰουλίου 1837.

(Ἀπόφ. ποιν. βμ): (Ἀριθ. πρωτοκόλ. 392).

4)

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ,

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Ι. Ἀν. Σωμάκη, Δ. Γ. Φέδερ, Θ. Μανούση τῶν παρῆδρων Γ. Ἀφθινίδου καὶ Δ. Ν. Φωτίλα ἀναπληρουμένων τούδ' ἀπόντας δικαστὰς Κ. Κ. Δ. Σκορδίλη Δ. Ράζην καὶ τοῦ εἰρηνοδίκου Κ. Π. Καλεβρᾶ ἀναπληρουμένου τὸν δικαστὴν Κ. Ι. Τυπάλδου ἐξαιρεθέντα καὶ παρόντων τοῦ εἰταγγελέως Κ. Α. Μελά, καὶ τοῦ γραμμ. Γ. Κ. Ἰτχομάχου.

Συνελθόν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 12 τοῦ ἐνεστώτος μηνὸς διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἰτήσιν ἀναίρεσεως.

Ἡ ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν Β. Γραμμ. τῆς Ἐπικρατείας κατεμήνυσσε τὸν Ἀναστάσιον Γ. Κονοφάγον καὶ τοὺς ἀδελφούς Παναγιώτην καὶ Σπήλιον Ἀγγελοπούλους ὅτι ἠπάτησαν τὸ δημόσιον εἰς τὴν ἐνοικίασιν τῶν προσόδων Λιγυλαίας, Ἀπείας καὶ Ἐξαμιλιῶν τῆς Κορινθίας, καὶ ὅτι συνένοχος αὐτῆς φαίνεται καὶ ὁ Κλεομένης Οἰκονόμου.

Μετὰ τὴν ἀνάκρισιν τὸ συμβούλιον τῶν ἐν Ἀθήναις πλημμελειοδικῶν ἀνέπεμψε διὰ τοῦ ἀπὸ 10 Μαΐου ε.

καὶ ὑπ' ἀριθ. 461 βουλευμάτων του τοὺς ῥηθέντας κατηγορούμενους καὶ τὸν Κλεομένην Οἰκονόμον εἰς τὸ ἀκροατήριον τῶν κατὰ τὴν περιφέρειαν τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν Κακούργιοδικῶν, ὡς ὑπαιτίους ἀπάτης προβλεπομένης ἀπὸ τὸν §. 10 τοῦ 399 ἄρθ. τοῦ ποιν. νόμου. Κατὰ τοῦ βουλευματος τούτου τοῦ συμβουλίου τῶν πλημμελειοδικῶν ἔκαμεν ὁ Κλεομένης ἀνακοπὴν, τὸ συμβούλιον τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν ἀπέρριψε τὴν ἀνακοπὴν διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 109 βουλευμάτων του, τοῦ δὲ βουλευματος τούτου ἐξήγησεν ὁ Κλεομένης τὴν ἀντίρρησην διὰ τοὺς λόγους 1. Ὅτι τὸ συμβούλιον ἐσφαλμένως ἐξήγησε καὶ κακῶς ἐφίρμωσε ῥητὸν εὐσιαστικὸν ἄρθ. τοῦ ποιν. νόμου καὶ προσέβαλε καιρῶς τὸ ἰερόν τῆς ὑπερασπίσεως δικαίωμα μὴ συγχωρήσαν εἰς τὸν ἀναιρεσίοντα νὰ παρευρεθῆ εἰς τὴν συζήτησιν κατὰ τὸ 260 ἄρθ. τῆς ποιν. δικονομ. 2. Ὅτι ψευδῶς ἐφίρμωσε τὸ ἄρθ. 396 τοῦ ποιν. νόμου χαρακτηρίσαν μίαν ἀπλὴν διόλου πολιτικὴν ὑπόθεσιν ὡς ἐγκληματικὴν καὶ ὑπέβαλεν εἰς ποιν. διαδικασίαν πολίτην κατὰ τοῦ ὑποίου δὲν ἐξάγεται οὔτε σκια ὅτι ἐν γνῶσει παρέστησε ψευδῆ πράγματα ὡς ἀληθῆ, καὶ ὅτι παρσιώπηθεν ἀθεμίτως πράγματα ἀληθῆ, καὶ ὅτι ἐκ τούτου ἔβλαψέ τινα.

Ἀκούσαν τὴν ἐκθεσιν τοῦ ἀρσοπαγίτου Κ. Ι. Ἀν. Σωμάκη, τὸν δικηγόρον Ι. Πήλληκα πληρεξούσιον τοῦ ἀναιρεσίοντος, καὶ τὸν ἀντεισαγγελέα.

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ 39 ἄρθ. τοῦ ποιν. νόμου τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς ἀπάτης εἶναι: α'. ὁ σκοπὸς τοῦ νὰ βλάβῃ τὸν ἄλλον, ἢ νὰ περιποιήσῃ εἰς ἑαυτὸν ἀσυγχώρητον ὄφελος· β'. Ἡ παράστασις ἐν γνῶσει ψευδῶν πραγμάτων ὡς ἀληθῶν. ἢ ἡ ἀθέμιτος ἀποσιώπησις πραγμάτων ἀληθῶν, καὶ γ'. ἡ ἐπιτυχία τοῦ σκοποῦ, τούτεστι τὸ νὰ ἐλαφρῆ πραγματικῶς ὁ ἄλλος, ἢ νὰ ὠφελῆθῃ ὁ μεταχειρισθεὶς τὰ πρὸς ἀπάτην μέσα. Ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου κατὰ τὸ ὑπ' ἀριθ. 109 βούλευμα τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν δὲν ἐξάγεται ὅτι ὁ Κλεομένης Οἰκονόμου ἐπέισε μὲ ἀθέμιτα μέσα τὰς ἐπὶ τῆς δημοπρασίας τῶν προσόδων Αἰγυλίας κτλ. ἀρχὰς περὶ τοῦ ἀξιοχρέου τῶν ἀγοραστῶν καὶ τοῦ ἐγγυητοῦ αὐτῶν παραστήσας ἐν γνῶσει ψευδῆ πράγματα, ὡς ἀληθῆ, ἢ ἀποκρύψας ἀθεμίτως, τούτεστι ἐναντίον διατάξεώς τινος τοῦ νόμου, πράγματα ἀληθῆ, διότι δὲν συνήρτησεν οὔτε ὑπ' ἄλλο παρά τὸ ἴδιον αὐτῶν ἔνομον νὰ παρουσιασθῶσιν οἱ ἀγορασταί, οὔτε τὴν περιου-

σίαν των μεγαλητέραν πρὸς τὴν ὑπάρχουσαν νὰ παρεστήσωσιν, οὔτε ἄλλο τι μέσον, ἀπληρορευμένον ἀπὸ τὸν νόμον, νὰ μεταχειρισθῶσι. Μάλιστα δὲ ὁ Κλεομένης Οἰκονόμου, ὡς γίνεται φανερόν ἀπὸ τὸ αὐτὸ βούλευμα, δὲν ἦτον παρὼν εἰς τὴν ἐν Κορίνθῳ γενομένην δημοπρασίαν τῶν προσόδων, οὔτε ἔλαβε μέρος εἰς αὐτὴν οὔτε ἀπ' εὐθείας ἐγγυητῆς περὶ τῆς πληρωμῆς τοῦ τιμήματος τῆς ἀγορᾶς ἔγεινεν. Ἐπομένως αἱ ἐνδιαλαμβανόμεναι εἰς τὸ ῥηθὲν βούλευμα πράξεις τοῦ Κλεομένου Οἰκονόμου ἐσφαλμένως χαρακτηρίζονται ὡς φέρουσαι τὰ ἐν τῷ 396 ἄρθ. τοῦ ποιν. νόμου πρόσοντα τῆς ἀπάτης, καὶ διὰ ταῦτα ἔγεινε κακῆ ἐρμηνεία τοῦ ῥηθέντος ἄρθ. καὶ κατὰ συνέπειαν κακῆ ἐφαρμογῆ τῷ 56 ἄρθ. τοῦ ποιν. νόμου.

Λαβὸν ὑπ' ὄψιν τὰ ἄρθ. 263 §. 3 καὶ 500 τῆς ποιν. δικονομίας.

Ἀναιρεῖ τὸ ἀπὸ 2 Ἰουνίου ε. ε. καὶ ὑπ' ἀριθ. 109 βούλευμα τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν, καθ' ὅσον ἀφορᾷ τὸν Κλεομένην Οἰκονόμου, ἀπολύει αὐτὸν ἐντελῶς τῆς γενομένης κατ' αὐτοῦ κατηγορίας περὶ παραβάσεως τῶν 366 καὶ 56 ἄρθ. τοῦ ποιν. νόμου, ἀποφασίζει τὰ ἔξοδα τῆς παρύσης δίκης νὰ λογισθῶσιν εἰς θάρος τοῦ δημοσίου καὶ διατάττει νὰ ἐπιστραφῇ εἰς τὸν ἀναιρεσίοντα τὸ καταβληθὲν πρόστιμον τῶν ἑκατὸν δραχμῶν, νὰ γραφῇ ἡ παρῶσα ἀπόφασις εἰς τὸ περιθώριον τοῦ πρωτοτύπου τοῦ ἀναιρεθέντος βουλευματος, καὶ νὰ δημοσιευθῇ διὰ τῆς ἐφημερίδος τῶν Ἀγγελιῶν.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν 17 Ἰουλίου τοῦ 1837 ἔτους.

Ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις τὴν 26 Ἰουλίου 1887.

Τῶν προγραμμάτων διάρθρωσις.

Ἀρθ. 18. σελ. 70 στήλ. α'. ἀντὶ καταδικασθέντες ἀνάγωθε εἰς καταδικασθέντες.

— Εἰς τὸν ἴδιον σελ. 70 στήλ. β'. σιχ. 18 ἀντὶ διατάξει ἀνάγνωθ. διατάξεας.

Ἀρθ. 19. σελ. 1 στήλ. β'. σιχ. 12 ἀντὶ ἐπεὶ δὲ ἀνάγν. ἐπὶ δὲ Εἰς τὸν ἴδιον σελ. 74 στήλ. β'. σιχ. 31 ἀντὶ ἐπεὶ τὰ ἀνάγν. ἐπεταί.

Ἀρθ. 20. σελ. 79 στήλ. α'. σιχ. 21 ἀντὶ ἀρμ. οὐδ' ὁσθητος ἀνάγν. ἀν. ἀρμ. οὐδ' ὁσθητος.

Εἰς τὸν ἴδιον σελ. 80 στήλ. α'. ἀντὶ ἀπὸ τῆς ἀνάγν. ἀπὸ τῆς ἀνάγν.